A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2011. december 8.*

A C-81/10. P. sz. ügyben,

a **France Télécom SA** (székhelye: Párizs [Franciország], képviselik: S. Hautbourg, L. Olza Moreno és L. Godfroid ügyvédek)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2010. február 10-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: E. Gippini Fournier és D. Grespan, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és J. Gstalter, meghatalmazotti minőségben)

felperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta (előadó), Juhász E. és D. Šváby bírák,

főtanácsnok: N. Jääskinen,
hivatalvezető: A. Impellizzeri tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. március 31-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2011. szeptember 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a France Télécom SA (a továbbiakban: France Télécom) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-427/04. és T-17/05. sz., Franciaország és France Télécom kontra Bizottság egyesített ügyekben 2009. november 30-án hozott ítéletének (EBHT 2009., II-4315. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította a Franciaország által a France Télécom számára nyújtott állami támogatásról szóló, 2004. augusztus 2-i 2005/709/EK bizottsági határozat (HL 2005. L 269., 30. o.; a továbbiakban: vitatott határozat) ellen indított megsemmisítés iránti keresetet.

A jogvita alapját képező tényállás

2 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság a következőképpen ismertette az előtte indított jogvita jogi hátterét és tényállását:

„[…]

2. A France Télécomra kivetett iparűzési adó

Az iparűzési adó általános rendszere

16. Az iparűzési adó helyi adó, amelynek szabályait törvény határozza meg, és az általános adókódex rögzíti.

17 […] az adott évben valamennyi, önálló vállalkozóként rendszeresen szakmai tevékenységet végző természetes vagy jogi személynek iparűzési adót kell fizetnie, amely január 1-jén esedékes.

18 […] az iparűzési adó megállapítására a kötelezettek hozzájárulási képessége alapján kerül sor, amelyet az általuk a kedvezményezett önkormányzat területén végzett tevékenységek mértékétől függő gazdasági kritériumok határoznak meg.

19. Ebből következően az iparűzési adó olyan adó, amelynek alapját nem a vállalkozás tevékenységéből származó nyereségből képzik, hanem a jelen jogvita alapjául szolgáló tényállás megvalósulásának időpontjában a kötelezett által azon településeken felhasznált termelési tényezők – tőke és munkaerő – értékének hányadosából, ahol az adókötelezettséget bevezették.

20. Így […] az 1994-től 2002-ig terjedő időszakban kivetett adókötelezettségre vonatkozóan […] a társasági adó alanyainak minősülő jogi személyek esetében az iparűzési adó alapja egyrészt a referencia-időszakban a kötelezett szakmai tevékenységét szolgáló tárgyi eszközök bérleti értékéből, másrészt pedig a referencia-időszakban kifizetett bérek bizonyos hányadából tevődött össze.

21. A[…] referencia-időszak az adókötelezettség keletkezésének évét megelőző utolsó előtti év, amennyiben a tevékenység végzése egybeesik a naptári évvel, vagy – ennek hiányában – amennyiben a tevékenység végzése lezárul az adókötelezettség keletkezésének évét megelőző utolsó előtti év során.

22 […] az iparűzési adó minden olyan településen kivetésre kerül, ahol a kötelezett helyiséggel vagy telekkel rendelkezik, az ott található vagy oda kapcsolódó eszközök bérleti értéke, illetve az itt foglalkoztatott alkalmazottaknak kifizetett bérek arányában.

[…]

A France Télécomra alkalmazandó szabályok

Az általános szabályok szerinti adóztatás elve

25. A France Télécom […] létrehozásának alapjául szolgáló, a postai és távközlési közszolgáltatás megszervezéséről szóló, 1990. július 2-i] 90-568. törvény [JORF 1990. július 8., 8069. o., a továbbiakban: 90-568. törvény] […] különös szabályokat állapít meg az adózással kapcsolatban.

26 [Bizonyos] […] kivételek figyelembevétele mellett […] a France Télécom [főszabály szerint] alanya minden olyan adónak, amelynek alanyai az ugyanolyan tevékenységet folytató magánvállalkozások.

Az átalánybefizetés

27 […] a France Télécomra 1994. január 1-jéig kizárólag olyan adókat lehetett kivetni, amelynek alanya ténylegesen az állam volt. Ennek következtében a France Télécom különösen nem minősült sem társasági adó, sem a helyi adók, köztük az iparűzési adó alanyának. Ennek ellentételezéseként a France Télécomnak 1991-től 1993-ig hozzájárulást kellett fizetnie, amelyet évente rögzített a költségvetési törvény olyan összegben, amelynek aktualizálás előtti alapja az 1989-es évre megállapított elkülönített távközlési költségvetés egyenlege volt […].

Különös adózási szabályok

[…]

30 Az [iparűzési adó címén fizetendő] adó megállapítására az adókódex általános szabályai szerinti […] adóalapra vetítve került sor, a helyi önkormányzatok által az előző évben megszavazott adómértékek országos súlyozott átlagából származó adómérték alkalmazásával […].

31 Ezenkívül 8% helyett 1,9%-ban állapították meg a France Télécomot terhelő igazgatási díj mértékét, vagyis azt az állam által levont kiegészítő összeget, amely az adóigazgatási szerveknél az adózók jegyzékének felállításával és az iparűzési adó helyi önkormányzatok javára történő behajtásával összefüggésben felmerült költségek kompenzálását szolgálta.

32 Az adó összege az államot illette meg, illetve az 1994-re megfizetett összeget meghaladó, a fogyasztói árindex alapján évente kiigazított hányadát az iparűzési adó országos kiegyenlítő alapjába kellett befizetni […].

[...]

3. A közigazgatási eljárás

35 2001. március 13-án az Association des collectivités territoriales pour le retour de la taxe professionnelle de France Télécom et de La Poste dans le droit commun (a

területi önkormányzatok által a France Télécomra és a La Poste-ra kivetett iparűzési adó általános szabályok hatálya alá való visszavezetése érdekében létrehozott szövetség) panasszal élt a Bizottságnál, amely szerint a különös adózási szabályok a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősülnek. A panaszos különösen arra a bevételkiesésre hivatkozott, amelyet egyes településeken az adómérték országos súlyozott átlagának alkalmazása idézett elő.

36 E panasz nyomán 2001. június 8-án a Bizottság úgy határozott, hogy előzetes vizsgálati eljárást indít a különös adózási szabályokkal kapcsolatban, és ebben a tárgyban tájékoztatást kért a Francia Köztársaságtól.

37 A Francia Köztársaság 2001. szeptember 26-i levelében adott választ e tájékoztatáskérésre, jelezve, hogy a különös adózási szabályok nem minősülnek állami támogatásnak, mivel semmilyen előnyt nem biztosítottak a France Télécomnak, és nem jelentettek az állam számára semmilyen forrásveszteséget.

38 2003. január 30-án a Bizottság határozatot hozott arról, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdése alapján hivatalos vizsgálati eljárást indít, különösen a France Télécom 1991-től 1993-ig terjedő időszakra vonatkozó iparűzési adó alóli mentességével és a különös adózási szabályokkal kapcsolatban (a továbbiakban: eljárást megindító határozat). A Bizottság az eljárást megindító határozatról 2003. január 31-i levelében értesítette a Francia Köztársaságot. A francia hatóságok kérésére a Bizottság 2003. március 7-én e határozat javított változatát tartalmazó értesítést adott ki. Az eljárás megindító határozatban a Bizottság 1994-től évi 1 milliárd francia frankra (FRF) becsülte a France Télécom számára biztosított előnyt (73. és 74. pont). Az eljárást megindító határozatot 2003. március 12-én tették közzé (HL C 57., 5. o.).

[…]

4. A megtámadott határozat

53 A Bizottság tagjainak testülete 2004. július 19-én és 20-án tartott 1667. ülésén határozattervezetet hagyott jóvá, amely megállapította, hogy a France Télécom a rá vonatkozó különös adózási szabályok folytán az 1994-től 2002-ig terjedő időszakban állami támogatásban részesült (a továbbiakban: kérdéses támogatás), és felhatalmazta a versenyügyekért felelős tagját, hogy az elnökkel egyetértésben, »jogász-nyelvészi felülvizsgálatot« követően hozza meg a határozat francia nyelven hiteles végleges változatát.

54 2004. augusztus 2-án a Bizottság elfogadta a [vitatott határozatot]. Erről 2004. augusztus 3-án értesítették a Francia Köztársaságot. […]

[…]

61 A [vitatott] határozatban a Bizottság először megállapította, hogy […] az 1991-től 1993-ig terjedő időszakra előírt átalánybefizetés úgy tekinthető, hogy az az egyébként ugyanezen évekre fizetendő iparűzési adó helyébe lépett. Ebből következően ezen időszak alatt az iparűzési adó alóli mentesség nem minősül állami támogatásnak (a [vitatott határozat] (22)–(33) és (53) preambulumbekezdés[e]).

62 Ezzel szemben a Bizottság úgy vélte, hogy az 1994 és 2002 között alkalmazott különös adózási szabályok állami támogatásnak minősülnek, amely abban testesül meg, hogy az az adókötelezettség, amely a France Télécomot az általános szabályok szerint terhelte volna, eltér attól az összegtől, amelyet iparűzési adóként ténylegesen kivetettek rá (a továbbiakban: adóterhek közötti eltérés). Ezen, az EK 88. cikk (3) bekezdésének megsértésével jogellenesen nyújtott új támogatás egyébiránt összeegyeztethetetlen a közös piaccal. Ebből következően vissza kell téríttetni (a [vitatott határozat] (34)–(53) preambulumbekezdése).

63 A Bizottság a különös adózási szabályoknak az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak való minősítését a következőképpen indokolta.

64 Elsőként a Bizottság kifejtette azokat az indokokat, amelyek alapján álláspontja szerint el kellett utasítani a francia hatóságok arra vonatkozó érvét, hogy az 1994-től 2002-ig terjedő időszak tekintetében megállapított előny bőven megtérült a France Télécomra az 1991-től 1993-ig terjedő időszakban kirótt átalánybefizetések összege folytán (a [vitatott] határozat (35)–(41) preambulumbekezdése).

65 Mindenekelőtt a Bizottság kifejtette, hogy a 90-568. törvény két, egymást követő és elkülönülő adószabályozást vezetett be: egyrészt egy mentességi szabályozást, amelyet 1991-től 1993-ig kellett alkalmazni, és amely az átalánybefizetéssel kiváltotta az általános szabályok szerinti adókat, köztük az iparűzési adót is; másrészt pedig egy – eredetileg 1994-től alkalmazandó – eltérést jelentő különös szabályt, amely az iparűzési adó tekintetében alacsonyabb adóterhekkel járt, és amely a 2003-ra megállapított adókötelezettséggel vesztette hatályát (a [vitatott] határozat (36) és (38) preambulumbekezdése).

[…]

67 Következésképpen a Bizottság úgy vélte, hogy nem fogadhatja el a France Télécom javára történt kompenzációt az 1994 és 2002 között érvényesülő adóterhek közötti eltérés, valamint az 1991 és 1993 között befizetett átalány között, mely utóbbi nem kapcsolódott az iparűzési adóhoz sem a 90-568. törvény különös rendelkezése alapján, sem kiszámításának módja szerint (a [vitatott] határozat (38) preambulumbekezdése).

68 Ezen túlmenően a Bizottság megállapította, hogy a kérdéses átalánybefizetés nem tűnik adónak, hanem inkább a tőke tulajdonosa számára fizetett, eredményből való részesedéshez hasonlítható. E körülmények között a Bizottság csak kivételesen ismerte el, hogy ez a befizetés kompenzálja a France Télécom teljes mentességét az iparűzési adó megfizetése alól 1991 és 1993 között. Éppen ellenkezőleg,

az általános szabályok szerinti jogalkalmazás arra vezethetett volna, hogy ez a mentesség állami támogatásnak minősül, amelynek összegét hozzá kellett volna adni az adóterhek közötti azon eltéréshez, amelyben a France Télécom a különös adózási szabályok értelmében 1994-től részesült (a [vitatott] határozat (38) és (39) preambulumbekezdése).

69 Végül a Bizottság úgy vélte, hogy az az indokolás, amely szerint 1991 és 1993 között a France Télécom által az állam részére teljesített befizetésekkel kellett kompenzálni az 1994-től a javára érvényesülő csökkentett adóterheket, feltételezi a France Télécomra 1991 és 1993 között az általános szabályokhoz képest kirótt adótöbblet adójóváírássá történő átminősítését, ami a 90-568. törvényből nem következik. Ez az utólagos elméleti igazolás nem egyeztethető össze a francia adójog szokásos szabályainak alkalmazásával sem, hanem egyedüli célja az, hogy segítségével elkerülhető legyen a France Télécom részére nyújtott állami támogatás visszatérítettése (a [vitatott] határozat (41) preambulumbekezdése).

70 Másodsorban a Bizottság úgy vélte, hogy az adóterhek közötti eltérés előnyt biztosított a France Télécom számára olyan források révén, amelyek egyébként az állami költségvetés részét képezték volna, és ennélfogva állami támogatásnak minősül (a [vitatott] határozat (42) preambulumbekezdése).

71 Harmadsorban a megtámadott határozat (43) és (44) preambulumbekezdésében a Bizottság jelezte, hogy az állami támogatás fennállását megállapító határozat szakaszában nem tudja figyelembe venni a Francia Köztársaság azon érvét, hogy a France Télécom tiszta előnyének meghatározásához tekintettel kell lenni a társasági adó alapjának csökkentésére, amelyet a magasabb összegű iparűzési adó megfizetése vont volna maga után [...].

72 Negyedszer a Bizottság – elutasítva a Francia Köztársaság által előadott azon érveket, amelyek szerint a kérdéses támogatást nem lehet visszatéríttetni a[z {EK 88. cikk} alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.)] 15. cikke szerinti elévülési szabályok alkalmazása miatt – megállapította, hogy a kérdéses támogatás új támogatásnak minősül, nem pedig létező támogatásnak (a [vitatott határozat] (45) preambulumbekezdés[e]).

73 A Bizottság elsőként jelezte, hogy a 659/1999 rendelet 15. cikkében foglalt elévülési idő lejárta nem vonja maga után azt, hogy valamely új támogatás létező támogatássá alakul, hanem mindössze azt zárja ki, hogy a Bizottság elrendelje a több mint tíz évvel az elévülés előtt nyújtott támogatások visszatéríttetését (a [vitatott] határozat (46)–(48) preambulumbekezdése).

74 Másodsorban a Bizottság úgy érvelt, hogy a 90-568. törvény támogatási programot vezetett be, és az esetleges elévülés kizárólag az e program keretei között nyújtott támogatásokra vonatkozhat, és nem magára a programra. A határidő kezdő időpontja tehát az az időpont lesz, amikor a France Télécomnak az egyes támogatásokat ténylegesen nyújtották, azaz minden évben az iparűzési adó esedékességének időpontja (a [vitatott] határozat (49) preambulumbekezdése).

75 Harmadikként a Bizottság hozzátette, hogy a Francia Köztársasághoz intézett 2001. június 28-i tájékoztatáskérés megszakította az elévülési időt (a [vitatott] határozat (50) preambulumbekezdése).

76 Következésképpen a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy mivel az első azonosított támogatást az 1994-es évre adták, vagyis 2001. június 28-át kevesebb mint tíz évvel megelőzően, a kérdéses támogatás teljes összegét vissza kell téríttetni (a [vitatott] határozat (51) preambulumbekezdése).

77 Ötödikként a Bizottság kifejtette, hogy a francia hatóságok egyetlen pontos érvet sem hoztak fel a kérdéses támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségének alátámasztására, és hogy nem lát olyan jogalapot, amely alapján a támogatást a közös piaccal összeegyeztethetőnek lehetne nyilvánítani (a [vitatott határozat] (52) preambulumbekezdés[e]).

78 Ebből következően a [vitatott] határozat (53) preambulumbekezdésében a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy először is az iparűzési adónak az 1991 és 1993 közötti időszak során a France Télécomra alkalmazandó rendszere nem minősül állami támogatásnak, másodsorban pedig az adóterhek közötti azon eltérés, amely a különös adózási szabályok folytán a France Télécom javára 1994 és 2002 közötti időszakban érvényesült, a közös piaccal összeegyeztethetetlen és jogellenesen bevezetett állami támogatásnak minősül, amelyet ennélfogva vissza kell téríttetni.

79 Mindazonáltal a visszatéríttetendő összeget nem lehetett pontosan meghatározni, mivel a közigazgatási eljárás során a francia hatóságok különböző információkat közöltek. A Bizottság becslése alapján a visszatéríttetendő támogatás összege – kamatok nélkül – 798 millió euró és 1,14 milliárd euró között van (a [vitatott határozat] (54)–(59) preambulumbekezdés[e]).

80 A [vitatott] határozat (54) preambulumbekezdésében a Bizottság hivatkozott az Adóügyi Főigazgatóság által a francia parlamentnek 2001 novemberében benyújtott jelentésre, amely szerint »a France Télécom adóztatási feltételeinek az iparűzési adó tekintetében való azonnali normalizálása változatlan adókulcs mellett közel 198 millió eurós adózási többletterhet jelentene a vállalkozás számára«.

81 Egyebekben a Bizottság a 2003. május 15-i becslésre támaszkodott, amelynek eredményeit a [vitatott] határozat (54) preambulumbekezdésében foglalt táblázat

tartalmazza. A Francia Köztársaság által közölt számok alapján a France Télécomot az általános szabályok szerint elméletben összesen terhelő adóteher 1994 és 2002 között 8,362 milliárd euró lett volna. A vállalkozásra ugyanezen évekre a különös adózási szabályok alapján ténylegesen kivetett adó összesen 7,222 milliárd euró volt. A France Télécom javára az 1994 és 2002 közötti időszakban érvényesülő adóterhek közötti eltérés tehát 1,14 milliárd euró volt.

82 Ezenkívül a Bizottság előadta, hogy a francia hatóságok 2004. január 29-i levelükben közölték az általános szabályok szerint a France Télécomra 2003-ban kivetett adó összegét (773 millió euró), továbbá megerősítették a 2003. május 15-i becslés megalapozottságát (a [vitatott] határozat (55) preambulumbekezdése). A francia hatóságok csak a 2003. június 16-án és 23-án tartott találkozók alkalmával vitatták ezeknek a számoknak a megbízhatóságát (a [vitatott] határozat határozat (56) és (57) preambulumbekezdése).

83 2004. július 5-én a francia hatóságok újabb becslést nyújtottak be. Ez eltérő eredményeket tartalmazott, amelyeket a [vitatott] határozat (58) preambulumbekezdésében foglalt táblázat mutat be. A France Télécomot az általános szabályok szerint elméletben összesen terhelő adóteher 1994 és 2002 között 8,02 milliárd euróra változott. Az 1994 és 2002 közötti időszakban a France Télécom javára érvényesülő adóterhek közötti eltérés tehát 798 millió euró volt.

84 A közigazgatási eljárás során a Francia Köztársaság által közölt ellentmondó információk következtében a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy nem lehet meghatározni a visszatéríttetendő összeget, amely kamatokkal növelve 798 millió és 1,14 millió euró közé esik. A Bizottság álláspontja szerint a pontos visszatéríttetendő összeget a francia hatóságoknak kell meghatározniuk a

[vitatott] határozat végrehajtása során a jóhiszemű együttműködési kötelezettségüknek megfelelően (a [vitatott] határozat (59) és (60) preambulumbekezdése).

85 Mindezek alapján a [vitatott] határozat rendelkező része a következő:

»*1. cikk*

Az állami támogatás, amelyet [a Francia Köztársaság] jogellenesen adott az EK[…] 88. cikk (3) bekezdésével ellentétesen a France Télécomnak az erre a vállalatra alkalmazandó iparűzési adó rendszere [helyesen: iparűzésiadó-rendszer] révén az 1994. január 1. és 2002. december 31. közötti időszakban […], összeegyeztethetetlen a közös piaccal.

2. cikk

[A Francia Köztársaság] minden szükséges intézkedést megtesz annak érdekében, hogy a France Télécommal visszafizettesse az első cikkben meghatározott támogatást.

2. A visszafizettetésre [helyesen: visszatéríttetésre] haladéktalanul sor kerül, a nemzeti jog eljárásainak megfelelően, amilyen mértékben [helyesen: amennyiben] azok lehetővé teszik a jelen határozat azonnali és hathatós [helyesen: hatékony] végrehajtását.

3. A visszafizettetendő [helyesen: visszatéríttetendő] támogatási összegek tartalmazzák a kamatokat, attól az időponttól kezdődően, amikor azokat a kedvezményezett rendelkezésére bocsátották, visszafizettetésük időpontjáig.

[...]

3. cikk

[A Francia Köztársaság] tájékoztatja a Bizottságot a jelen határozatról szóló értesítés időpontjától számított két hónapos határidőn belül azokról az intézkedésekről, amelyeket meghozni tervez, és azokról, amelyeket már meghozott, annak érdekében, hogy megfeleljen annak. Ehhez [a Francia Köztársaság] azt a kérdőívet használja majd, amely a jelen határozat mellékletét képezi.

4. cikk

A jelen határozatnak a Francia Köztársaság a címzettje.«

86 2006. október 25-én a Bizottság kötelezettségszegés megállapítása iránt keresetet nyújtott be abból a célból, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy a Francia Köztársaság – mivel az előírt határidőn belül nem hajtotta végre a [vitatott] határozatot – nem teljesítette az e határozat 2. és 3. cikkéből, az EK 249. cikk negyedik bekezdéséből, valamint az EK 10. cikkből eredő kötelezettségeit.

87 A Bíróság a C-441/06. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2007. október 18-án hozott ítéletében (EBHT 2007., I-8887. o.) a Bizottság keresetét megalapozottnak találta."

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

3 A vitatott határozat ellen a Francia Köztársaság által 2004. október 13-án és a France Télécom által 2005. január 10-én az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott megsemmisítés iránti kereseteikben a Francia Köztársaság és a France Télécom lényegében azzal érvel, hogy a Bizottság tévesen ítélte meg úgy egyfelől, hogy a France Télécom jogellenes támogatásban részesült, és másfelől, hogy azt vissza kell téríttetni.

4 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság elutasította a Francia Köztársaság és a France Télécom által felhozott valamennyi jogalapot.

A felek kérelmei

5 A France Télécom azt kéri a Bíróságtól, hogy:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítélet;

– az ügy érdemében hozzon jogerős ítéletet az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének értelmében, és adjon helyt az első fokon előterjesztett kereseti kérelmeinek;

– másodlagosan utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

6 A Francia Köztársaság azt kéri a Bíróságtól, hogy:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– az ügy érdemében hozzon jogerős ítéletet a Bíróság alapokmánya 61. cikkének értelmében;

– adjon helyt a felperesek első fokon előterjesztett kereseti kérelmeinek;

– másodlagosan utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

7 A Bizottság kéri a fellebbezés elutasítását és a France Télécom kötelezését a költségek viselésére.

A fellebbezésről

8 Fellebbezésének alátámasztására a France Télécom öt jogalapra hivatkozik, amelyeket arra alapít, hogy elsőként az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a különös adózási szabályokat állami támogatásnak minősítette, noha a France Télécom javára biztosított előny fennállta a fenti szabályokon kívüli tényezőktől függött, másodsorban az Elsőfokú Bíróság megsértette az állami támogatás fogalmát, amennyiben a Bizottság nem vette figyelembe a France Télécomra a teljes, az 1991 és 2002 közötti időszakban alkalmazott adószabályozást, harmadsorban a bizalomvédelem elvének megsértése, negyedsorban a megtámadott ítélet indokolása hiányos az elévülés kérdése tekintetében, és ötödsorban téves jogalkalmazás, valamint az említett ítélet nem megfelelő indokolása a jogbiztonság elve tekintetében.

Az első, arra alapított jogalapról, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a különös adózási szabályokat állami támogatásnak minősítette, noha a France Télécom javára biztosított előny fennállta a fenti szabályokon kívüli tényezőktől függött

A felek érvei

9 A France Télécom azzal érvel, hogy a számára az általános szabályok szerinti helyzethez képest biztosított esetleges adóelőny fennállása számos változó elemtől függ, így az iparűzési adó eltérő mértékétől azokon a francia településeken, ahol az adóköteles vagyon található, valamint e vagyon földrajzi helyzetétől. Következésképpen France Télécomra 1994-től alkalmazandó, eltérést előíró szabályozás nem önmagában volt előnyös a számára, ily módon e tényező alapján az Elsőfokú Bíróságnak el kellett volna utasítania a szóban forgó adószabályozás állami támogatásnak való minősítését.

10 A France Télécom úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az állami támogatás fogalmát, amikor a megtámadott ítélet 323. pontjában kimondta, hogy az esetleges előny fennállása nem a szóban forgó adószabályozás saját jellegzetességeitől függött, hanem e szabályozáson kívüli tényezőktől, amelyek hatásai csak utólagosan állapíthatók meg. Az e tényezőkből fakadó kedvező vagy kedvezőtlen hatások folytán nem minősíthető támogatásnak az az intézkedés, amely az elfogadása időpontjában nem rendelkezett ilyen jelleggel.

11 A Francia Köztársaság azt állítja, hogy az eltérést előíró adózási rendszer önmagában nem minősülhet állami támogatásnak. Az ilyen szabályozás ugyanis nem feltétlenül biztosít szelektív előnyt az érintett vállalkozásoknak.

12 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a jogalap elfogadhatatlan, mivel nem hivatkoztak rá első fokon.

13 Azzal érvel továbbá, hogy a jogalap nem megalapozott. Az eltérést előíró szabályozásból fakadó adóztatás pontos mértékét ugyanis nem lehetett minden egyes évben előre meghatározni. Ez a szabályozás azonban alkalmas volt arra, hogy az iparűzési adóra vonatkozó általános szabályok alkalmazásából eredő adóztatáshoz képest alacsonyabb adóztatást eredményezzen.

14 A Bizottság hozzáfűzi, hogy gyakori, hogy valamely állami támogatás vizsgálata a szóban forgó intézkedés utáni események figyelembevételét követeli meg annak meghatározásához, hogy ezen intézkedés megvalósult-e, valamint a megszerzett előny visszatérítettetése céljából történő számszerűsítése érdekében.

A Bíróság álláspontja

15 Ami az első jogalap Bizottság által hivatkozott elfogadhatatlanságát illeti, meg kell jegyezni, hogy erre a jogalapra, amely az állami támogatás fennállásával kapcsolatos érvelésbe illeszkedik, hivatkoztak első fokon, mégpedig az Elsőfokú Bíróság előtt felhozott első és második jogalap keretében.

16 E jogalap megalapozottságát illetően az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a támogatás fogalma általánosabb, mint a szubvencióé. Nemcsak a pozitív juttatásokat foglalja magában, hanem azon állami beavatkozásokat is, amelyek különböző módon könnyítenek a vállalkozás költségvetésére általában nehezedő terheken, és amelyek ezáltal ugyanolyan természetűek és azonos hatásúak, de nem minősülnek a szó szoros értelmében vett szubvenciónak (lásd a C-78/08–C-80/08. sz., Paint Graphos és társai egyesített ügyekben 2011. szeptember 8-án hozott ítélet [EBHT 2011., I-7611. o.] 45. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

17 Arra is emlékeztetni kell, hogy az előny fogalma, amely szorosan összefügg valamely intézkedés állami támogatásnak való minősítésével, a szóban forgó intézkedést elfogadó személyek indítékaitól független, objektív jelleggel bír. Így az állami intézkedések által követett célok jellegének és igazolásuknak semmilyen hatásuk nincs a támogatássá minősítésükre. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az EK 87. cikk (1) bekezdése nem tesz különbséget az állami beavatkozások indokai vagy céljai szerint, hanem hatásaik alapján határozza meg őket (lásd a C-409/00. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2003. február 13-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-1487. o.] 46. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

18 A jelen ügyet illetően meg kell állapítani, hogy az az adószabályozás, amely a France Télécomra a második vizsgált időszakban, nevezetesen az 1994-től 2002-ig terjedő időszakban vonatkozott, kivételt képviselt az általános szabályok rendszere alól. Konkrétan, ez a társaság különleges adóbánásmódban részesült nemzeti szinten, amelyet az jellemzett, hogy az iparűzési adót az adómértékek súlyozott átlaga alapján számították ki, az egyes helyi önkormányzatoknál alkalmazott különböző adómértékekhez

viszonyítva, míg a többi vállalkozásra vonatkozó adómértékeket évente szavazták meg ezen önkormányzatok. A France Télécomra továbbá egyetlen iparűzésiadó-mérték vonatkozott a székhelye alapján, míg a többi vállalkozásra azon helyi önkormányzatok által megszavazott különböző adómértékek vonatkoztak, amelynek területén ezek telephellyel rendelkeztek. Továbbá a többi vállalkozásra alkalmazandó 8% helyett 1,9%-ban állapították meg a France Télécomot terhelő igazgatási díj mértékét.

19 A jelen fellebbezésben hivatkozott azon érvelést illetően, miszerint az Elsőfokú Bíróságnak a szóban forgó adószabályozás vizsgálata során figyelembe kellett volna vennie bizonyos változó elemeket és külső tényezőket, meg kell jegyezni, hogy – még ha az említett szabályozás jellegzetességeire tekintettel a Bizottság nem is tudta megállapítani előre és minden adóévre vonatkozóan az e szabályozáshoz kapcsolódó adóztatás pontos mértékét – nem vitatott, hogy ez a szabályozás alkalmas volt arra, és ténylegesen azt is eredményezte, hogy – amint a vitatott határozat (59) preambulumbekezdéséből és a megtámadott ítélet 225. pontjából következik – a France Télécomot iparűzési adó címén alacsonyabb adóztatás terhelte, mint az említett adó általános szabályainak alkalmazásából eredő adóztatás.

20 Továbbá ki kell emelni, hogy – az iparűzési adó helyi önkormányzatok által meghatározott mértékétől függetlenül – a France Télécomra minden körülmények között csökkentett mértékű igazgatási díj vonatkozott.

21 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság helyesen ítélte meg úgy a megtámadott ítélet 323. pontjában, hogy a támogatás fennállásának megállapítása bizonyos, a különös adózási szabályokon „kívüli körülményektől" függött, mint az iparűzési adó évenkénti esedékessége, és az azon önkormányzatok által minden évben megszavazott adókulcs mértéke, amelynek területén a France Télécom telephelyekkel rendelkezett.

22 A France Télécom és a Francia Köztársaság állításával szemben e körülmények semmiképpen nem akadályozzák meg, hogy a különös adózási szabályok már az elfogadásuk időpontjában az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak legyenek minősíthetők. Különbséget kell ugyanis tenni egyfelől valamely adószabályozás – a jelen esetben a különös adózási szabályok – elfogadása, másfelől a France Télécomnak az említett szabályozás alapján évente nyújtott azon támogatás között, amelynek pontos összege bizonyos külső tényezőktől függött.

23 Amint a főtanácsnok indítványának 59. pontjában arra rámutatott, a jelen esetben egy vegyes intézményről van szó, amelyben az előny fennállása egyfelől az általános szabályokhoz képest a France Télécomra alkalmazandó különös adózási szabályokkal összefüggő állandó elemen, másfelől a ténykörülményektől függő változó elemen, mégpedig a helyiségek vagy a telkek különböző településeken való elhelyezkedésén, valamint az adónak a szóban forgó önkormányzatoknál alkalmazott mértékén alapul.

24 E különös adózási szabályok – a jelen ítélet 18. pontjában ismertetett sajátosságaik folytán – a France Télécom alacsonyabb mértékű adóztatását eredményezhették ahhoz képest, mint amely akkor vonatkozott volna rá, ha az általános szabályok szerint lett volna az iparűzési adó alanya.

25 Az a tény, hogy az említett társaságra iparűzési adó címén 1994-től ténylegesen alacsonyabb mértékű adóztatás vonatkozott, közvetlenül összefügg a rá alkalmazott különös adószabályozás sajátosságaival, még akkor is, ha az általa az említett szabályozás alapján kapott évenkénti támogatás pontos összege e szabályozáson kívüli bizonyos tényezőktől függött.

26 A megtámadott ítélet szerkezetéből továbbá kitűnik, hogy az említett ítélet 323. pontja, amely a különös adózási szabályokon kívüli körülményekre utal, kizárólag a France Télécomnak a különös adózási szabályok alapján nyújtott évenkénti támogatásokra vonatkozik. Az említett pont ugyanis a jogellenes támogatások visszatéríttetésére

vonatkozó bizottsági hatáskör elévülésével kapcsolatos jogalap elemzésébe illeszkedik. Márpedig az Elsőfokú Bíróság által e jogalap keretében végzett értékelés kizárólag a ténylegesen nyújtott támogatásokkal lehet kapcsolatos, és ennélfogva kizárólag a France Télécom által a különös adózási szabályok alapján kapott támogatásokra vonatkozhat.

27 E megfontolásokból következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy a különös adózási szabályok előnyt biztosítottak a France Télécom számára az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében, még akkor is, ha az említett szabályok alapján nyújtott támogatások pontos összegét a fenti szabályozáson kívüli bizonyos tényezők segítségével kellett meghatározni.

28 Következésképpen az első jogalap nem megalapozott.

A második, arra alapított jogalapról, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az állami támogatás fogalmát, amennyiben a Bizottság nem vette figyelembe a France Télécomra a teljes, az 1991 és 2002 közötti időszakban alkalmazandó adószabályozást

29 A France Télécom által a fellebbezése alátámasztására felhozott második jogalap három részből áll. Elsőként a második részt kell megvizsgálni, amely a vitatott határozat állítólagos téves értelmezésével kapcsolatos. Másodsorban e jogalap első és harmadik része együttesen kerül vizsgálatra, mivel ezek szorosan összefüggnek egymással.

A második jogalap második részéről, amely azon téves jogalkalmazáson alapul, amelyet az Elsőfokú Bíróság a vitatott határozat téves értelmezésével és az indokolás megváltoztatásával vétett

– A felek érvei

30 A France Télécom azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a vitatott határozatot, amikor megállapította, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó támogatás nem az e társaságra alkalmazandó különös adózási rendelkezésekből áll, hanem az adóterhek között évenként megállapított azon eltérésből, amely az utóbbi társaságra kivetett összeg és az iparűzési adó általános szabályai alapján fizetendő összeg között áll fenn, ezáltal pedig az Elsőfokú Bíróság a saját indokolásával helyettesítette az említett határozat indokolását. A France Télécom továbbá azt állítja, hogy ez az értelmezés egyébiránt nyilvánvalóan ellentétes a vitatott határozat rendelkező részével, miszerint a szóban forgó támogatás az 1994. január 1-je és 2002. december 31. közötti időszakban az iparűzési adó erre a vállalatra alkalmazandó rendszeréből áll. A Bizottság ily módon nem az adóterhek között 1994-től megállapított eltérések évenkénti jellegére alapozott, hanem további, más jellegű indokokra.

31 A Bizottság azzal válaszol, hogy a vitatott határozat Elsőfokú Bíróság általi, megtámadott ítéletbeli értelmezése megfelel e határozat szövegének. Kifejti, hogy nem volt szükséges e határozat rendelkező részében megismételni, hogy az adóterhek közötti eltérés előnynek minősül. Azt a támogatást ugyanis, amelyből a France Télécom részesült, és amely ez utóbbi társaság 1994 és 2002 között iparűzési adó címén történő aluladóztatásából állt, az iparűzési adó ezen időszakban, e társaságra alkalmazott szabályozása alapján nyújtották.

– A Bíróság álláspontja

32 Meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 201. pontjában megvizsgálta a vitatott határozat azon részét, miszerint a támogatás az adóterhek közötti azon eltérésből származott, amely az iparűzési adó azon összege közötti különbségben mutatkozik meg, amelyet a France Télécomnak akkor kellett volna megfizetnie, ha az általános adószabályok vonatkoztak volna rá, és azon összeg között, amely a szóban forgó adószabályozás alapján ténylegesen terhelte. Az Elsőfokú Bíróság az említett ítélet 219–225. pontjában megvizsgálta az adóterhek közötti ezen eltérés ténylegességét, és az ily módon tett megállapításokat a France Télécom nem vitatta.

33 Az indokolásnak az Elsőfokú Bíróság általi állítólagos megváltoztatásával kapcsolatban elegendő megállapítani, hogy ez utóbbi nem lépte túl a szükséges bírósági felülvizsgálat mértékét, a saját értékelésével váltva fel a Bizottság értékelését, mivel az adóterhek közötti szóban forgó eltérés és az iparűzési adó évenkénti esedékessége, ahogyan azt az általános adókódex rendelkezései előírják, a Bizottság által a vitatott határozatban kifejtett érvelés szerves részét képezi.

34 Meg kell ugyanis állapítani, hogy a vitatott határozat (42) preambulumbekezdése kimondja, hogy „a [France Télécom] által ténylegesen kifizetett iparűzési adó, és az 1994. január 1-je és 2003. január 1-je között, az általános rend szerint fizetendő közötti különbség állami támogatást képvisel, mivel a [France Télécomnak] juttatott előny, olyan források révén, amelyek egyébként az állami költségvetés részét képezték volna." Ugyanezen vitatott határozat (49) preambulumbekezdése szerint az iparűzési adó évenként esedékes. Egyébként az iparűzési adó évenkénti esedékességét az eljárást megindító határozat (25) preambulumbekezdése is kiemeli, amelyre az említett határozat (15) preambulumbekezdése hivatkozik.

35 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság által adott értelmezés, miszerint a szóban forgó támogatás az adóterhek közötti azon eltérésből állt, amely az eltérést előíró szabályozást bevezető rendelkezések alkalmazásából eredt, megfelel a vitatott határozat rendelkező részének, amely a France Télécomra az 1994 és 2002 közötti időszakban alkalmazandó szabályozást a közös piaccal összeegyeztethetetlen támogatásnak minősítette. Ezen eltérést előíró szabályozás alapján ugyanis az említett társaságnak nem kellett megfizetnie az iparűzési adó azon összegeit, amelyet az általános adószabályok alapján rendes esetben meg kellett volna.

36 A második jogalap első részét ezért el kell utasítani.

A második jogalap arra alapított első és harmadik részéről, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az állami támogatás fogalmát, mivel nem végezte el a France Télécomra alkalmazott adószabályozás átfogó elemzését

– A felek érvei

37 A France Télécom arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az általános szabályok tekintetében előírt, az eltérést előíró szabályozással valamennyi rendelkezés átfogó vizsgálatára vonatkozó kötelezettséget. Az előny fennállásának meghatározásához az Elsőfokú Bíróság az eltérést előíró szabályozással kivetett terheket azzal az adóztatási szinttel hasonlította össze, amelyet akkor alkalmaztak volna e társaságra, ha az általános szabályok szerinti adószabályozás vonatkozott volna rá. Az Elsőfokú Bíróság azonban ezt az összehasonlítást az 1994-től 2002-ig terjedő időszakra korlátozta, nem véve figyelembe azt az adóterhet, amely a France Télécomra 1991 és 1993 között vonatkozott.

38 A France Télécom úgy ítéli meg, hogy sem az adó évenkénti esedékessége, sem a vizsgált két adóztatási időszak között fennálló különbségek nem igazolhatják az 1994-től alkalmazandó adószabályozásra korlátozódó részleges elemzést. Az Elsőfokú Bíróság így tévesen utasította el azon túladóztatás figyelembevételét, amelyet az átalánybefizetés képviselt e társaság számára az 1991 és 1993 közötti időszakban azon adómértékhez viszonyítva, amelyet akkor kellett volna megfizetnie, ha az iparűzési adó általános szabályai vonatkoztak volna rá ugyanezekben az években. Feltételezve akár azt, hogy az iparűzési adó évenkénti esedékessége figyelembe vehető ezen elemzés során, az Elsőfokú Bíróságnak el kellett volna ismernie, hogy az eltérést előíró adószabályozás teljes időszakának első adóéveiben, nevezetesen 1991 és 1993 között e társaság esetében túladóztatás érvényesült.

39 A France Télécom továbbá úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 207. pontjában a Bíróság C-66/02. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletére támaszkodott. Az Elsőfokú Bíróság tehát tévesen következtetett az említett ítéletből arra, hogy a France Télécom terheinek az 1994-től 2002-ig terjedő időszakban való könnyítése nem kompenzálható az ugyanezen társaságra 1991 és 1993 között rótt különleges teherrel.

40 A Francia Köztársaság ehhez hasonlóan azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az előny fogalmát, amikor megszorító megközelítésmódot alkalmazott azon kapcsolatra vonatkozóan, amelynek a mentesítés és a szóban forgó adószabályozással kivetett teher között fenn kell állnia. Az Elsőfokú Bíróságnak a 90-568. törvényben foglalt, eltérést előíró szabályozást összességében kellett volna vizsgálnia, nevezetesen az ezen eltérést előíró szabályozással a France Telecomnak biztosított esetleges előnyöket és az általános szabályokkal ez utóbbi társaságra rótt túlzott terheket.

41 A Bizottság azt állítja, hogy valamely támogatás nem „kompenzálható" eltérő jellegű és e támogatással kapcsolatban nem álló terhekre való hivatkozással. Az, hogy ez nem lehetséges, nemcsak az állami bevételek kérdésével, hanem a juttatott előny kérdésével is összefügg. Valamely bevétel állam általi elvesztése ugyanis nem zárhatja ki a támogatásnak való minősítést az állam számára más kötelezettségek alapján fizetett,

egyéb összegekkel való „kompenzáció” folytán. Az egyfelől az 1991 és 1993 közötti időszakban alkalmazandó adószabályozás rendszere, másfelől az 1994-től hatályos szabályozási rendszer közötti megfelelő kapcsolat hiánya miatt nem megalapozott a France Télécom érvelésének alapjául szolgáló kompenzációs elmélet.

– A Bíróság álláspontja

42 A felek által hivatkozott érvelésre tekintettel meg kell vizsgálni azt, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta-e jogot, amikor a megtámadott ítélet 218. pontjában megállapította, hogy a Bizottság jogosan utasította el a kompenzációt egyrészt a France Télécom által 1991 és 1993 között megfizetett átalánybefizetés összege, másrészt az adott esetben a különös adózási szabályokból következően 1994 és 2002 között érvényesülő adóterhek közötti eltérések között annak megítélése során, hogy e társaság az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásokban részesült-e.

43 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság – elismerve, hogy a Bizottság valamely esetlegesen állami támogatásnak minősülő intézkedés vizsgálatakor jogosult figyelembe venni az előnyhöz kapcsolódó sajátos terheket – a megtámadott ítélet 207. pontjában mindazonáltal úgy ítélte meg, hogy nem zárja ki valamely intézkedés állami támogatásnak való minősítését, ha annak kedvezményezettjére olyan sajátos teher hárul, amely elkülönült, és a kérdéses támogatással nem függ össze. Az Elsőfokú Bíróság e megállapítása az EK 87. cikk (1) bekezdésének helyes értelmezésén nyugszik (lásd a 173/73. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1974. július 2-án hozott ítélet [EBHT 1974., 709. o.] 34. pontját), annak ellenére, hogy e tekintetben tévedésből a Bíróság fent említett Olaszország kontra Bizottság ügyben 2005. december 15-én hozott ítéletére hivatkozik.

44 Így Az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 208. pontjában megállapította, hogy a Francia Köztársaság és a France Télécom azon érvének megalapozottsága, amely szerint az utóbbi által 1991 és 1993 között az átalánybefizetés címén megfizetett adótöbblet kompenzálja az 1994 és 2002 között a javára érvényesülő adóterhek közötti eltérést, az 1991 és 1993 közötti időszakban alkalmazandó átalánybefizetés objektív jellemzőinek elemzésétől függ, valamint attól, hogy az tekinthető-e azzal az előnnyel szorosan összefüggő tehernek, amely abból ered, hogy a France Télécom 1994-től adott esetben különös adózási szabályok hatálya alatt állt.

45 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a France Télécomra az 1991 és 1993 közötti időszakban alkalmazott befizetést a különös adózási szabályok keretében 1994-től alkalmazott feltételektől eltérő feltételek alapján határozták meg. A két adószabályozás ugyanis különböző jogi megoldásokon és működési feltételeken nyugodott.

46 Amint ugyanis a vitatott határozat (17) preambulumbekezdéséből és a megtámadott ítélet 209. pontjából következik, a France Télécom az 1991 és 1993 közötti időszakban vele szemben alkalmazott adószabályozás értelmében az átalánybefizetésen kívül semmilyen más adó vagy befizetés alanya sem volt. Ennek összegét nem az iparűzési adó összegét meghatározó feltételek alapján határozták meg, hanem az e jogalany által az államnak 1989-ben és 1990-ben nyújtott kedvezményre való hivatkozással. Az átalánybefizetés egyébként ideiglenes jellegű volt.

47 Ezzel szemben az 1994-től határozatlan ideig alkalmazandó különös adózási szabályok értelmében a France Télécom főszabály szerint az általános szabályok szerinti valamennyi adó alanya volt. Az iparűzési adónak azonban az általános szabályoktól eltérő szabályok szerint volt alanya ez utóbbi társaság, amely szabályok különös adózási szabályoknak minősülnek.

48 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság helyesen állapíthatta meg a megtámadott ítélet 213. pontjában, hogy az átalánybefizetést nem a különös adózási szabályok bevezetésével szorosan összefüggő tehernek kell tekinteni, hanem inkább a France Télécomra az 1994-et megelőző években kivetett különös adónemnek. Mindenesetre – amint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 215. pontjában megjegyezte – pusztán az a körülmény, hogy mind az átalánybefizetést, mind a különös adózási szabályokat egyaránt a 90-568. törvény vezette be, nem jelenti azt, hogy a France Télécomra 1991 és 1993 között kivetett átalánybefizetés az 1994-et követő évekre vonatkozó különös adózási szabályok részét képezte.

49 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 218. pontjában megállapította, hogy a Bizottság megalapozottan utasította el a kompenzációt egyrészt a France Télécom által 1991 és 1993 között megfizetett átalánybefizetés összegei, másrészt az e társaság javára bevezetett különös adózási szabályokból következően az 1994-től 2002-ig terjedő időszakban érvényesülő adóterhek közötti eltérések között.

50 Végül feltételezve akár azt, hogy helytálló azon feltételezés, miszerint a France Télécomra alkalmazandó adószabályozás két elválaszthatatlan időszakból állt, amelyek közül az első túladóztatáshoz, a második pedig aluladóztatáshoz vezetett, nem vitatott, hogy a 90-568. törvény 1994-től különös adózási szabályokat írt elő, amelyek határozatlan időre szólónak tekinthetők. Márpedig e törvény nem tartalmazott olyan mechanizmust, amely lehetővé tette volna kompenzáció számítását az átalányadóztatás címén az 1991 és 1993 közötti időszakban fizetett összeg, valamint a különös adózási szabályok alapján 1994-től fizetett összeg között. Nem tette tehát lehetővé azon időpont-meghatározást, amikortól az első időszakban érvényesülő túladóztatást a második szabályozás alkalmazása keretében kompenzálni kellett. Amint a főtanácsnok indítványának 100. pontjában megjegyezte, az említett túladóztatás hatásai meghatározott idő elteltével kimerültek, ami mindenképpen maga után vonta, hogy a France Télécom számára a különös adózási szabályok keretében előnyt fognak nyújtani.

51 Ezért a második jogalap első és harmadik részének nem lehet helyt adni. Ennélfogva egészében el kell utasítani e jogalapot.

A harmadik, a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapról

52 A France Télécom által a fellebbezése alátámasztására felhozott harmadik jogalap két részből áll.

A harmadik joglap első, a bizalomvédelem elvére való hivatkozást lehetővé tevő körülményeket érintő téves jogalkalmazásra alapított részéről

– A felek érvei

53 A France Télécom azt állítja, hogy a bizalomvédelem elvére való hivatkozás lehetőségét illetően az Elsőfokú Bíróság tévesen korlátozta bizonyos kivételes körülmények figyelembevételének lehetőségét kizárólag azokra az esetekre, amikor a támogatást bejelentették. Márpedig ilyen kivételes körülménynek minősült az a tény, hogy a jelen esetben az előny fennállta csak utólag, a különös adózási szabályokon kívüli körülmények alakulása alapján volt azonosítható.

54 A France Télécom kiemeli, hogy az Elsőfokú Bíróság nem határozta meg sem azt a jogi aktust, amelyet be kellett volna jelenteni, sem azt az időpontot, amikor e bejelentést meg kellett volna tenni. Ha ugyanis az előny megegyezik az adóterhek között minden évben, az adóév végén megállapított eltéréssel, nem lehet a szóban forgó adószabályozásra vonatkozó előzetes bejelentési kötelezettséget meghatározni.

55 A France Télécom hozzáfűzi, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe azt, hogy a nemzeti jogalkotó szándéka azon elemek egyike, amelyeket meg kell vizsgálni annak meghatározása céljából, hogy e társaság jogosan bízhatott-e abban, hogy a szóban forgó intézkedés megfelel az állami támogatások területén alkalmazandó szabályoknak.

56 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a támogatásban részesülő vállalkozások főszabály szerint csak akkor bízhatnak jogosan a támogatás jogszerűségében, ha azt az EK-Szerződésben előírt eljárás tiszteletben tartása mellett nyújtották.

57 Arra hivatkozik, hogy a France Télécomra az 1994-től 2002-ig terjedő időszakban alkalmazott különös adózási szabályok eltérést előíró, szelektív, az államnak tulajdonítható, és olyan vállalkozásra alkalmazandó különös szabályozásnak minősültek, amely a verseny és a tagállamok közötti kereskedelem előtt nyitott piacokon működik. Következésképpen a nemzeti hatóságoknak az iparűzési adó esedékességének időpontja előtt be kellett volna jelenteniük az e társaságra alkalmazandó ezen adó különös szabályozását.

– A Bíróság álláspontja

58 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a bejelentési kötelezettség a Szerződés által az állami támogatások területén bevezetett ellenőrzési rendszer egyik alapvető eleme. E rendszer keretében a tagállamok kötelesek egyfelől bejelenteni a Bizottságnak minden olyan intézkedést, amely az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett támogatás

bevezetésére vagy módosítására irányul, másfelől az EK 88. cikk (3) bekezdése értelmében nem hajthatják végre ezen intézkedést, amíg az említett intézmény végső határozatot nem hoz az említett intézkedésre vonatkozóan.

59 Következésképpen – az állami támogatások Bizottság általi ellenőrzésének kötelező jellegére tekintettel – a támogatás által kedvezményezett vállalkozások főszabály szerint csak akkor bízhatnak jogosan a támogatás szabályszerűségében, ha azt az EK 88. cikkben előírt eljárás betartásával nyújtották, és a gondos piaci szereplőnek rendszerint meg kell tudnia bizonyosodni arról, hogy ezen eljárást betartották-e. Különösen nem állhat fenn a támogatás kedvezményezettjének az adott időpontban arra vonatkozó jogos bizalma, hogy a támogatást szabályszerűen nyújtották, ha a támogatást az EK 88. cikk (3) bekezdése értelmében jogellenesen, a Bizottságnak való előzetes bejelentés nélkül vezették be (lásd a C-183/02. P. és C-187/02. P. sz., Demesa és Territorio Histórico de Álava kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. november 11-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-10609. o.] 44. és 45. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

60 A Bíróság továbbá úgy határozott, hogy amennyiben valamely támogatást nem jelentettek be a Bizottságnak, annak ezen intézkedéssel szembeni tétlensége irreleváns (lásd a fent hivatkozott Demesa és Territorio Histórico de Álava kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 52. pontját).

61 A jelen jogvitát illetően nem vitatott, hogy a szóban forgó, a 90-568. törvénnyel bevezetett adószabályozást nem jelentették be a Bizottságnak.

62 Amennyiben a France Télécom úgy érvel, hogy nem állt fenn bejelentési kötelezettség, mivel az előny fennállását nem állapították meg, ki kell emelni, hogy sem a szóban forgó adószabályozás állítólagos összetettsége, sem a támogatási intézkedés időszakosan ismétlődő jellege nem tarthatja vissza a tagállamot a bejelentési kötelezettségétől, vagy keletkeztethet jogos bizalmat a támogatás által kedvezményezett társaságban.

63 Azon kivételes körülmények esetleges relevanciáját illetően, amelyek az előző pontban említett megfontolások ellenére jogos bizalmat keletkeztethetnek a támogatás szabályszerűségében, elegendő azt megállapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot e körülmények értékelését illetően a megtámadott ítélet 263–269. pontjában végzett azon alapos vizsgálat során, amely az ezzel kapcsolatban előtte felhozott valamennyi érvre kiterjedt.

64 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság helyesen jutott a megtámadott ítélet 270. pontjában arra a következtetésre, hogy a Francia Köztársaság és a France Télécom nem bizonyította olyan kivételes körülmény fennállását, amely alapján a bizalomvédelem elvére hivatkozhatnának.

65 Meg kell állapítani, hogy a harmadik jogalap első része nem megalapozott.

A harmadik jogalap arra alapított második részéről, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot a Bizottság egy másik, állami támogatásokkal kapcsolatos határozatából fakadó jogkövetkezmények tekintetében

– A felek érvei

66 A France Télécom úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a Bizottság La Poste-ra vonatkozó, 1995. február 8-i határozatából (HL C 262., 11. o., a továbbiakban: La Poste-ra vonatkozó határozat) fakadó jogkövetkezményeket.

67 A France Télécom azt állítja, hogy az említett határozat olyan pozitív jogi aktus, amely jogkövetkezményeket válthat ki, és jogos bizalmat keletkeztethet a szóban forgó adószabályozásnak az állami támogatásra vonatkozó szabályokkal való összeegyeztethetősége tekintetében.

68 A Bizottság kiemeli, hogy – mivel a különös adózási szabályok az iparűzési adóra vonatkozó olyan adóztatási módnak minősülnek, amelyek eltérnek az általános szabályoktól – lehetséges volt az, hogy a France Télécom javára előnyt nyújtsanak. E szabályozás jellegzetességeit tekintve e bejelentést legkésőbb abban az időpontban meg kellett volna tenni, amikor az e társaságra az 1994. évre kivetett iparűzési adó esedékessé vált.

69 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a támogatásokra vonatkozó másik vizsgálati eljárás nem keletkeztethet jogos bizalmat a France Telecomban azon különös adószabályozás tekintetében, amelynek ez utóbbi kedvezményezettje volt.

– A Bíróság álláspontja

70 Amint a jelen ítélet 59. és 60. pontjában megállapításra került, valamely támogatás kedvezményezettje főszabály szerint nem hivatkozhat a bizalomvédelem elvéből fakadó megfontolásokra, ha a szóban forgó támogatást nem jelentették be a Bizottságnak.

71 A La Poste-ra vonatkozó határozatra alapított érvelést illetően meg kell állapítani, hogy e határozat nem tartalmaz semmilyen elemzést az iparűzési adó France Télécomra alkalmazott, eltérést előíró szabályozására vonatkozóan. E körülmények között az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 266. pontjában mindössze azt állapíthatta meg,

hogy a Bizottság nem foglalt állást a különös adózási szabályokról, és ennélfogva nem határozott arról, hogy támogatás-e, vagy sem.

72 Azon érvet illetően, miszerint a France Télécom értelmezhette úgy azon helyzetet, amelyben a La Poste-ra vonatkozó határozatot elfogadták, mint a Bizottságnak a szóban forgó adószabályozásra vonatkozó állásfoglalását, meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság anélkül utasította el ezt az érvet a megtámadott ítélet 265–269. pontjában, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot.

73 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság helyesen határozott úgy, hogy a La Poste-ra vonatkozó határozat nem tartalmaz egyetlen olyan releváns elemet sem, amely esetlegesen jogos bizalmat kelthetett volna a France Télécomban a szóban forgó adószabályozásnak az állami támogatásra vonatkozó szabályok szerinti jogszerűsége tekintetében. A harmadik jogalap második része tehát nem megalapozott.

74 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik jogalapot egészében el kell utasítani.

A negyedik, arra alapított jogalapról, hogy a megtámadott ítélet indokolása hiányos az elévülés kérdésével kapcsolatos érvekre adott válasz tekintetében

A felek érvei

75 A France Télécom emlékeztet arra, hogy a francia hatóságok a közigazgatási eljárásban kifejtették, hogy az 1994-től 2002-ig terjedő időszak során érvényesülő esetleges aluladóztatás semmiképpen sem képezhette visszatéríttetés tárgyát, mivel a szóban

forgó adószabályozást több mint tíz évvel korábban vezették be. Márpedig a 659/1999 rendelet 15. cikke előírja, hogy a Bizottságnak a támogatás visszatérítésére vonatkozó hatásköre tízéves elévülési időhöz van kötve.

76 A France Télécom úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság nem határozott az előtte ekként felhozott elévülés kérdéséről. Ezzel szemben e tekintetben a saját indokolásával váltotta fel a vitatott határozat indokolását. A megtámadott ítélet továbbá nem pontosítja, melyik az a kötelező jogi aktus, amelyik az elévülési idő kezdetének minősül. Az elévülési idő kezdetének minősülő aktus a 90-568. törvény volt.

77 A Francia Köztársaság megjegyzi, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó támogatás vonatkozásában az elévülési idő nem kezdődhetett meg 1994 előtt. Elismerve akár azt, hogy az eltérést előíró adózási rendszer állami támogatásnak minősül, az egyetlen kötelező jogi aktus, amely a szóban forgó intézkedés tekintetében az elévülési idő kezdeteként meghatározható, a 90-568. törvény, amely 1990. július 2-án lépett hatályba. A Bizottság úgy határozott, hogy előzetes vizsgálati eljárást indít a különös adózási szabályokkal kapcsolatban, 2001. június 28-án tájékoztatást kérve a francia hatóságoktól. Márpedig ebben az időpontban már lejárt a visszatérítési kötelezettségre vonatkozó elévülési idő.

78 A Bizottság kiemeli, hogy az Elsőfokú Bíróságnak csak azzal a kérdéssel kellett foglalkoznia, hogy a France Télécomnak az iparűzési adó 1994-től hatályos különleges rendszere alapján nyújtott támogatás elévült-e. Következésképpen nem fogadható el azon kifogás, hogy az Elsőfokú Bíróság a saját indokolásával helyettesítette a vitatott határozatban szereplő indokolást.

79 A Bizottság rámutat arra, hogy az állami támogatások területére vonatkozó elévülési szabályok ez utóbbiak visszatérítettésére vonatkoznak. Márpedig csak akkor lehetséges a támogatást visszatéríttetni, ha annak összege meghatározható. A szóban forgó adószabályozás esetén az előny csak éves alapon és utólagosan volt megállapítható.

A Bíróság álláspontja

80 Az elévülés kérdését illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 659/1999 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottságnak a támogatás visszatérítettésére vonatkozó hatásköre tízéves elévülési időhöz van kötve. Ugyanezen cikk (2) bekezdéséből következik, hogy az elévülési idő azon a napon kezdődik, amikor a jogellenes támogatást a kedvezményezettnek nyújtják. Következésképpen az említett 15. cikkben szereplő elévülési idő meghatározása szempontjából a támogatás tényleges nyújtása bír döntő jelentőséggel.

81 Az említett 15. cikk (2) bekezdéséből következik, hogy e rendelkezés az elévülési idő kezdetét jelentő időpont meghatározása érdekében a támogatás kedvezményezettnek való nyújtására hivatkozik, és nem a támogatási program elfogadásának időpontjára.

82 E tekintetben ki kell emelni, hogy a támogatásnyújtás időpontjának meghatározása a szóban forgó támogatás jellege alapján változhat. Így az olyan többéves szabályozás keretében, amely kifizetésekből vagy előnyök időszakosan ismétlődő nyújtásából áll, időben jelentős mértékben eltérhet egymástól azon jogi aktus elfogadásának időpontja, amely a támogatás nyújtása alapjának minősül, és az az időpont, amikor a vállalkozások ténylegesen részesülnek az előnyből. Ebben az esetben az elévülési idő számítása céljából a támogatást úgy kell tekinteni, mint amelyet kizárólag abban az

időpontban nyújtottak a kedvezményezettnek, amikor abból ez utóbbi ténylegesen részesült.

83 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a vitatott határozat (49) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy az elévülési idő minden évben abban az időpontban kezdődött, amikor a France Télécom által fizetendő iparűzési adó esedékessé vált.

84 Amint ugyanis a megtámadott ítélet 320. pontjából következik, az elévülési idő az előny minden tényleges nyújtásakor, adott esetben évente újrakezdődik, ily módon az elévülési idő számítása függhet az előny azonosításának módjától.

85 A jelen esetben – mivel a támogatás fennállását azokon a településeken alkalmazott különböző adómértékek alapján kellett megállapítani, ahol a France Télécom telephelyei voltak – az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 323. pontjában elemezte az iparűzési adó évenkénti esedékességét és az ebből fakadó következményeket.

86 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság helyesen határozott úgy a megtámadott ítélet 324. pontjában, hogy az iparűzési adó évenkénti esedékességéből kifolyólag a kérdéses támogatás nyújtását nem lehet megállapítani 1994 előtt, mivel ekkor fogadták el azon kötelező jogi aktusokat, amelyek első alkalommal tették lehetővé az adóterhek közötti eltérés fennállásának megállapítását.

87 Az Elsőfokú Bíróság által képviselt álláspontot továbbá megerősíti a 659/1999 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése, amelyből kiderül, hogy a Bizottságnak a támogatások visszatérítésére vonatkozó hatásköre elévülési időhöz van kötve.

88 Végül azon érvet illetően, miszerint az Elsőfokú Bíróság nem teljesítette az elévülési idővel kapcsolatos indokolási kötelezettségét, az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy ez utóbbi nem köteles olyan magyarázatot adni, amely egyenként és kimerítően követi a felek által előadott összes érvet. Az indokolás így lehet közvetett is, amennyiben lehetővé teszi az érdekelt felek számára, hogy megismerjék az adott intézkedés okait, és lehetővé teszik a hatáskörrel rendelkező bíróság számára a bírósági felülvizsgálat gyakorlását (lásd különösen a C-105/04. P. sz., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8725. o.] 72. pontját és a C-3/06. P. sz., Groupe Danone kontra Bizottság ügyben 2007. február 8-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-1331. o.] 46. pontját).

89 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 323. és 324. pontjában ismertette az iparűzési adó szabályozásának jellemzőire vonatkozó értékelését, arra a következtetésre jutva az említett ítélet 325. pontjában, hogy a 659/1999 rendelet 15. cikkének (2) bekezdésében szabályozott elévülési idő 2001. június 28-án, amikor a Bizottság a Francia Köztársasághoz tájékoztatáskéréssel fordult, nem járt le.

90 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság a jogilag megkövetelt módon válaszolt a France Télécom által az elévülés kérdésével kapcsolatban felhozott érvekre, és nem sértette meg a jelen ítélet 88. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból fakadó indokolási kötelezettséget.

91 A fenti megfontolások összességére tekintettel a negyedik jogalapnak nem lehet helyt adni.

Az ötödik, arra alapított jogalapról, hogy az Elsőfokú Bíróság a jogbiztonság elvének megsértésével kapcsolatos érvek tekintetében tévesen alkalmazta a jogot, és a megtámadott ítéletben megsértette az indokolási kötelezettségét

92 A France Télécom által fellebbezése alátámasztására felhozott ötödik jogalap két részből áll.

A felek érvei

– Az ötödik jogalap arra alapított első részéről, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben megsértette az indokolási kötelezettségét, és tévesen alkalmazta a jogot a visszatérítendő támogatási összeg megállapításának lehetetlensége folytán

93 A France Télécom úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság nem válaszolt azon érvre, miszerint amennyiben a Bizottság olyan előnyt vizsgál, amelynek tényleges összegét nem lehet megállapítani, nem rendelheti el ezen előny visszatéríttetését.

94 Ebből azt a következtetést vonja le, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a jogbiztonság elvét, mivel az esetlegesen visszatérítendő összeg továbbra is hipotetikus, és a visszatérítendő támogatás összegének meghatározása nem alapulhat megközelítő becsléseken.

– Az ötödik jogalap arra alapított második részéről, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben megsértette az indokolási kötelezettségét, és tévesen alkalmazta a jogot a támogatási összeg becslési módszereinek értékelése tekintetében

95 A France Télécom úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 297. és 305. pontjában úgy határozott, hogy a Bizottság helyesen állapította meg a visszatérítettendő összeget egy sávra utalva a francia hatóságok által a hivatalos vizsgálati eljárás során adott becslések alapján, és hogy ennélfogva nem állapítható meg a jogbiztonság elvének a megsértése.

96 A France Télécom kifejti, hogy a szóban forgó becsléseket nem az adóterhek között az 1994-től 2002-ig terjedő időszakbeli eltérés valódi mértékének meghatározása céljából küldték meg a francia hatóságok. E számításokat annak bizonyítása céljából adták át, hogy a társaság esetleges ebben az időszakban érvényesülő aluladóztatását nagyrészt ellensúlyozta az eltérést előíró adószabályozás első évekbeli, nevezetesen az 1991 és 1993 közötti időszakban érvényesülő túladóztatása.

97 Az ötödik jogalap két részére vonatkozó válaszában a Bizottság azzal érvel, hogy a jogbiztonság elvére vonatkozó értékelésében az Elsőfokú Bíróság mindössze levonta az egyes, a Bíróság C-441/06. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2007. október 18-án hozott ítéletében (EBHT 2007., I-8887. o.) szereplő elemekből fakadó következményeket.

98 A Bizottság tehát úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság megfelelően indokolta azon megállapítását, miszerint a France Télécom nem állíthatta alappal, hogy – pusztán azért, mert a szóban forgó támogatás összegét a visszatérítettése céljából pontosítani kellett – megsértették a jogbiztonság elvét.

A Bíróság álláspontja

99 A köztük fennálló kapcsolat miatt az ötödik jogalap két részét együtt kell megvizsgálni.

100 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az uniós jog alapelvei közé tartozó jogbiztonság elve megköveteli, hogy a jogszabályok egyértelműek és pontosak legyenek annak érdekében, hogy az érdekeltek az uniós joggal kapcsolatos helyzetekben és jogviszonyokban eligazodjanak (lásd ebben az értelemben a C-63/93. sz., Duff és társai ügyben 1996. február 15-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-569. o.] 20. pontját, a C-76/06. P. sz., Britannia Alloys & Chemicals kontra Bizottság ügyben 2007. június 7-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-4405. o.] 79. pontját, valamint a C-158/07. sz. Föster-ügyben 2008. november 18-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-8507. o.] 67. pontját).

101 Az ötödik jogalap alátámasztására felhozott érvelést illetően meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 301. pontjában emlékeztetett arra, hogy a támogatás összege a Bizottság becslése alapján 798 millió euró és 1,14 milliárd euró között van. Mivel ezen összegek olyan sávnak minősülnek, amelyen belül a végleges összeget meg kell állapítani, az Elsőfokú Bíróság többek között a fent hivatkozott Bizottság kontra Franciaország ügyben hozott ítélet 31–40. pontjára hivatkozva úgy ítélte meg, hogy vitatott határozat megfelelő adatokat tartalmaz, amelyek alapján jelentős nehézségek nélkül meghatározható az említett összeg.

102 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a fent hivatkozott Bizottság kontra Franciaország ügyben hozott ítéletének 29. pontjában kimondta, hogy az uniós jog egyetlen rendelkezése sem írja elő, hogy a Bizottság, amikor a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított támogatás visszatérítését rendeli el, állapítsa meg a visszatérítendő támogatás pontos összegét. Elegendő, ha a Bizottság határozata olyan információt tartalmaz, amely lehetővé teszi a címzett számára, hogy jelentős nehézség nélkül maga állapítsa meg ezt az összeget (lásd továbbá a C-480/98. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2000. október 12-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-8717. o.] 25. pontját és a C-415/06. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 2005. május 12-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-3875. o.] 39. pontját).

103 Így az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 302. és 303. pontjában kifejtette, hogy az említett sávot a francia hatóságok által a közigazgatási eljárás során adott becslések alapján állapították meg, és mivel az említett tagállam nem volt képes pontosan kiszámítani a France Télécom által a szóban forgó adószabályozás címén kapott előnyt, a Bizottság megalapozottan támaszkodott az ily módon közölt adatokra.

104 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság helyesen jutott arra a következtetésre a megtámadott ítélet 305. pontjában, hogy a vitatott határozat nem sérti a jogbiztonság elvét.

105 Ebből az következik, hogy sem a Francia Köztársaság, sem a France Télécom nem hivatkozhat az említett elvre, hogy megakadályozza a jogellenes támogatás visszatérítetését (lásd a C-148/04. sz. Unicredito Italiano ügyben 2005. december 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-11137. o.] 104. pontját).

106 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság helyesen határozott úgy, hogy a vitatott határozat nem jogellenes azért, mert a visszatérítetendő támogatás összege tekintetében mindössze egy jelzésértékű sávot említ.

107 Egyébként a megtámadott ítélet 301–305. pontjából kitűnik, hogy az a jogbiztonság elvének a France Télécom és a Francia Köztársaság által hivatkozott megsértésére alapított jogalap értékelése tekintetében sem sérti az indokolási kötelezettséget.

108 A France Télécom által a fellebbezésének alátámasztására felhozott ötödik jogalap nem sikeres, ezért egészében el kell utasítani.

A költségekről

109 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet e szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A France Télécomot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére. A Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a France Télécom SA-t kötelezi a költségek viselésére.

3) A Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.

Aláírások